

Περιλήψεις Διημερίδας ΣΕΒΕ 2023

Σάββατο 25/11/2023

Χρήστος Μαγλουσίδης: «Βουδιστικές διδασκαλίες και μέθοδοι – χρήσιμες προτάσεις στη συζήτηση για την ταυτότητα;»

Ο βουδιστικός τρόπος ζωής στηρίζεται σε τρεις πυλώνες: θεώρηση, διαλογισμός και πράξη που αναπτύσσονται σε δύο επίπεδα.

Στο πρώτο επίπεδο η θεώρηση στοχεύει στη μείωση της προσκόλλησης στο εγώ και στην κατανόηση της αιτίας και του αποτελέσματος, ο διαλογισμός στην γαλήνευση του πνεύματος, και η πράξη μας οδηγεί να αποφεύγουμε να βλάπτουμε τους άλλους. Η ταυτότητα είναι σχετική και προϊόν συνθηκών και συνηθειών. Έχει εξαρτημένη υπαρξη που δεν επιτρέπει φανατισμό και αποκλεισμό.

Στο δεύτερο επίπεδο η θεώρηση στοχεύει στην αναδειξη της ψευδαισθητικής φύσης των φαινομένων και της αλληλεξάρτησης όλων των όντων. Ο διαλογισμός πέρα από την γαλήνευση του πνεύματος έχει ως κίνητρο την ευτυχία όλων των όντων, ενώ η πράξη βασίζεται στην εξισορρόπηση του ελέους (θέλω να βοηθήσω) και της σοφίας (ξέρω πως να το κάνω). Στο θέμα της ταυτότητας έχουμε αναγνώριση της αλληλεξάρτησης και κατανόηση της κοινής ανθρώπινης φύσης που μεταφράζεται σε δράση με στόχο το όφελος όλων.

Ευφροσύνη Μουρελή: «Η ταυτότητα του Homo σήμερα»

Στους προγόνους του ανθρωπίνου γένους δόθηκαν διάφορα ονόματα: Homo habilis, ο ικανός, Homo erectus, αυτός που περπατάει όρθιος, Homo neanderthal. Ο όρος που αντιπροσωπεύει τους σύγχρονους ανθρώπους είναι Homo sapiens, ο Λογικός. Η δημαζική εξαφάνιση που αντιμετωπίζουμε θα δείξει αν είμαστε ακόμα Homo sapiens ή Homo suicida

Ιωάννα Γεωργιάδου: «Μεταφορές στο χρόνο στην υπηρεσία της βραχείας θεραπείας»

Με ζητούμενο την αναδιαμόρφωση στοιχείων της ταυτότητας που συντηρούν κλινικά συμπτώματα και με όχημα τις επικεντρωμένες στη λύση θεραπευτικές μεθόδους, πελάτες ενός δωρεάν προγράμματος βραχείας ενδο-πανεπιστημιακής συμβουλευτικής δοκίμασαν να ορίσουν με εναλλακτικούς τρόπους τον εαυτό τους, τα συμπτώματα ή τους ρόλους μες στις σχέσεις τους. Χρησιμοποιώντας το χρόνο ως ένα διάνυσμα με διπλή κατεύθυνση, το βλέμμα και οι περιγραφές των άλλων χρησίμευσαν ως ένα μέσο επαναδιατύπωσης της προσωπικής ιστορίας. Στον τόπο της κλινικής συνάντησης προσομοιώθηκαν κοινωνικές συναντήσεις με ζώντες και απελθόντες, με παρελθοντικούς και μελλοντικούς εαυτούς, και τελικά με τις πολλές δυναμικές πραγματικότητες,

συντελώντας στη δημιουργία μιας εν ενεργείας πραγματικότητας με θεραπευτική δράση. Εκτός των άλλων, τα χαμηλά ποσοστά drop-out και η επίτευξη κατά τους πελάτες του επιθυμητού τους αποτελέσματος πριν τη λήξη του ορίου συναντήσεων, συνηγορούν υπέρ της αξιοποίησης τεχνικών εστιασμένων στη λύση νωρίς κατά την κλινική πράξη, σε θεραπευτικά πλαίσια δωρεάν παροχής υπηρεσιών στα οποία χρειάζεται να καλυφθεί μεγάλος όγκος αιτημάτων τμημάτων του πληθυσμού που μπορεί να αποκλείονται κοινωνικά ή οικονομικά από άλλες θεραπευτικές διεξόδους.

Ανδρέας Τσονίδης: «Ταυτοτικοί αυτοπροσδιορισμοί: θεωρητικά και πρακτικά ζητήματα στη συστημική θεραπεία»

Στην ανακοίνωση αυτή συζητώ τα επιστημολογικά αδιέξοδα με τα οποία έρχονται αντιμέτωπες κάποιες σύγχρονες θεωρήσεις για τις ταυτότητες φύλου καθώς και τις συνέπειές τους στη συστημική θεραπευτική διεργασία και τη θεραπευτική σχέση.

Παναγιώτα Παπαστερίου: «Μια μελέτη περίπτωσης για τη Σεξουαλική ταυτότητα και το Τραύμα στην Εφηβεία- Σκέψεις και αναστοχασμοί για το ρόλο του θεραπευτή».

Γιάννης Αγγελής: «Η θεραπευτική πρακτική στο διαδίκτυο σ' ένα κόσμο που το «οικείο» πενθεί και εκπνέει»

Ερωτήσεις που εμπεριέχουν σημαντικές υποθέσεις...

- Πως βιώνουμε την παρουσία μας σαν θεραπευτές καθώς και των άλλων ανθρώπων στο διαδικτυακό χώρο;
- Πως και τι χρειάζεται να επενδύσω σε ένα διαδικτυακό περιβάλλον ώστε να ενθαρρύνω την ανθρώπινη σύνδεση και επαφή;
- Πως μπορούμε να συν-αποδομήσουμε κυρίαρχες και επίμονες αφηγήσεις σχετικές με την διαδικτυακή πρακτική μας και την τεχνολογία αυτή καθ' αυτή;
- Σε ποιούς «χώρους» εστιάζουμε την προσοχή μας όταν εργαζόμαστε διαδικτυακά;
- Ποιό θα μπορούσε να είναι το ενναλακτικό του «ασφαλούς χώρου» (που έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει);
- Πως μπορούμε να συν-ταξιδέψουμε και να συν-ερευνήσουμε τον «ενδιάμεσο χώρο» που δημιουργείται;
- Πως μπορώ να μετακινηθώ από το «ποιός είμαι εγώ στον διαδικτυακό τόπο;» στο «ποιός γίνομαι μαζί μ' αυτόν;»
- Υπάρχει ζωή μετά το ZOOM; (μιλώντας πάντα διαδικτυακά!)
- Τι έχει κατασταλεί και χρειάζεται να αναζωογονηθεί;

- Τι φέρνει η Παραγωγική Τεχνητή Νοημοσύνη στη θεραπευτική πρακτική μας;
- Τι είδους λεξιλόγιο έχει επιφέρει η «αλλοποίηση» της μοντέρνας τεχνολογίας στη θεραπευτική πρακτική μας;
- Ποιός είναι ο χάρτης και ποιός είναι ο τόπος;

Οι παραπάνω ερωτήσεις έχουν στόχο να εμπλουτίσουν το έτσι κι αλλιώς προκλητικό πεδίο στο οποίο ορίζονται οι ταυτότητες μας σήμερα και να αποτελέσουν εφαλτήριο για περαιτέρω αναστοχασμό και ανάδυση νέων ερωτήσεων παρά να μπουν σε μια διαδικασία να απαντηθούν. Ας προσκαλέσουμε λοιπόν την έμφυτη περιέργεια μας να μας συνοδεύει τουλάχιστον μέχρι την ημέρα που θα συναντηθούμε στα τέλη Νοεμβρίου.

Βιργινία Ιωαννίδου: «Η εσωτερική εξελικτική πορεία των τρανς ατόμων σε έξι φάσεις - Αναφορά σε ένα (αυτοβιογραφικό) άρθρο μιας Γερμανίδας ψυχιάτρου»

Η Αννέττε Γκύντερινγκ, Γερμανίδα ψυχίατρος και ψυχοθεραπεύτρια δημοσίευσε ένα άρθρο, όπου περιγράφει την ψυχοδυναμική στην εξελικτική πορεία των τρανς ατόμων διαχωρίζοντας έξι φάσεις. Αυτή η γνώση προσφέρει μια βάση για την καλύτερη κατανόηση και την ψυχοθεραπευτική συνοδεία των τρανς ατόμων ανεξάρτητα, αν αυτά επιθυμούν σωματικές θεραπείες προσαρμογής φύλου.

Η ίδια η Αννέττε Γκύντερινγκ γεννήθηκε ως βιολογικό αγόρι. Στα μέσα της ενήλικης ζωής της μετά από μακρά ενασχόληση με το θέμα του φύλου και τις πιθανές εναλλακτικές, άλλαξε φύλο. Το μοντέλο με τις έξι φάσεις που περιγράφει δεν έχει μελετηθεί επιστημονικά, αλλά βασίζεται στην προσωπική της εμπειρία για πάνω από 50 χρόνια ,καθώς και στην επαγγελματική της εμπειρία ως ψυχιάτρου και ψυχοθεραπεύτριας με τρανς άτομα. Η ίδια δραστηριοποιείται για περισσότερα από τριάντα χρόνια και σε πολιτικό επίπεδο πάνω σε θέματα φύλου.

Στρογγυλό Τραπέζι:

Σταματίνα Κατσίβελη: «Κατανοώντας την διαθεματική βιωμένη εμπειρία μας μέσα από τη γλωσσική χρήση: Κοινωνικές και κλινικές προεκτάσεις»

Η έννοια της 'ταυτότητας' έχει απασχολήσει σημαντικά μεγάλο εύρος της βιβλιογραφίας και η πολυεπίπεδη φύση του όρου έχει οδηγήσει σε θεωρήσεις περί «'κρίσης ταυτότητας' στις κοινωνικές επιστήμες» (Brubaker & Cooper, 2000). Μια σημαντική διάσταση στον επιστημονικό διάλογο, δίνει η προσέγγιση της διαθεματικότητας (Yunval-Davis, 2011a, 2011b), η οποία αντιλαμβάνεται την βιωμένη εμπειρία ως ένα σύνολο διασταυρούμενων κοινωνικών θέσεων, (αυτό)προσδιορισμών και αξιών, ένα σύνολο διασταυρούμενων ταυτοτήτων. Αυτή η θεώρηση, ανοίγει τον δρόμο για την εμβάθυνση σε κοινωνικά κατασκευασμένους κατηγοριακούς

συνδυασμούς και αντιφάσεις (κατά κόσμον στερεότυπα), καθώς και στον τρόπο με τον οποίο αυτά βιώνονται από τα ίδια τα άτομα (μαύρη λεσβία, γκέι στρατιωτικός, Ελληνίδα τρανς κλπ.) Εξίσου σημαντική σε αυτή την κατανόηση είναι και η συμβολή ενός άλλου μεγάλου πεδίου έρευνας που περιλαμβάνει κοινωνιογλωσσικές και εθνομεθοδολογικές θεωρήσεις της ταυτότητας. Βασική παραδοχή τέτοιων προσεγγίσεων είναι ότι, ως ομιλούντα άτομα, (ανα)παράγουμε, διαπραγματευόμαστε, ή ανατρέπουμε το κοινωνικό νόημα που προσδίδεται στις επιμέρους κατηγορίες, καθώς και στις ίδιες μας της ταυτότητες, μέσω της γλώσσας (Stokoe, 2012). Υπό αυτή την έννοια, η διαθεματικά βιωμένη κοινωνική μας εμπειρία διαποτίζει αλλά και προκύπτει από τη γλωσσική χρήση, έτσι ώστε η γλώσσα να συνιστά εργαλείο κατανόησης της (έμφυλης, σεξουαλικής, εθνικής, ταξικής κλπ.) ταυτότητας. Η παραπάνω σύνθεση έχει άμεσες κλινικές προεκτάσεις σε ένα ευρύτερο ψυχοθεραπευτικό πλαίσιο, δεδομένου ότι αναδεικνύει ένα από τα βασικότερα εργαλεία της κλινικής πρακτικής, τη γλώσσα, σε πλούσιο πεδίο διερεύνησης ταυτοτικών διαπραγματεύσεων εν τω γίνεσθαι. Σε αυτό το πλαίσιο θα συζητηθεί η σημασία της συστηματικής ανάλυσης (λεκτικών και μη λεκτικών) διεπιδράσεων μεταξύ των μελών μιας ψυχοθεραπευτικής ομάδας, ή μιας δυαδικής θεραπευτικής σχέσης. Επιπλέον, θα υποστηριχθεί η τεράστια σημασία ενός ανοιχτού διαλόγου μεταξύ κοινωνικής επιστήμης και κλινικής πράξης.

Αναστάσης Σπηλιάδης: «Διερεύνηση ταυτότητας φύλου: τεκμηρίωση, κοινωνικές και θεραπευτικές προεκτάσεις»

Τα τελευταία δέκα χρόνια παρατηρείται μια ραγδαία αύξηση στις παραπομπές παιδιών και εφήβων σε υπηρεσίες ταυτότητας φύλου, αρχικά σε όλο το δυτικό κόσμο και πιο πρόσφατα σε χώρες της ανατολής. Μόνο στο ΕΣΥ της Αγγλίας, οι παραπομπές για κλινική υποστήριξη αυξήθηκαν μέσα σε αυτό το διάστημα κατά 1.460% σε βιολογικά αγόρια και κατά 5.337% σε βιολογικά κορίτσια, μέχρι 18 ετών. Η αύξηση αυτή έχει κοινωνικές, πολιτικές και κλινικές προεκτάσεις, ενώ υπάρχει διχογνωμία στην κλινική, επιστημονική και ακτιβιστική κοινότητα σχετικά με κανόνες ηθικής και δεοντολογίας ως προς τις εκάστοτε παρεμβάσεις. Θα γίνει αναφορά στην επιστημονική τεκμηρίωση ως προς τις θεραπευτικές και ιατρικές παρεμβάσεις και το κοινωνικοπολιτικό πλαίσιο που επιδρά άμεσα σε ένα ευρύτερο συστημικό-αναπτυξιακό ψυχοθεραπευτικό πλαίσιο.

Μαρία-Ηώ Ακαλέστου: «Δουλεύοντας ψυχοθεραπευτικά με ομογενεϊκές οικογένειες»

Το εξελισσόμενο τοπίο της συστημικής ψυχοθεραπείας έχει από χρόνια συμπεριλάβει την εργασία με ομόφυλα ζευγάρια και οικογένειες, τόσο κλινικά, όσο και συγγραφικά-ερευνητικά. Ωστόσο οι τεκτονικές νομικές αλλαγές της τελευταίας δεκαετίας, οι οποίες έχουν επηρεάσει έντονα την

«ορατότητα» των ΛΟΑΤΚΙ+ προσώπων και των οικογενειών τους, αλλά και τον ρυθμό, με τον οποίο ομόφυλα ζευγάρια αποφασίζουν να αποκτήσουν ή/και να μεγαλώσουν παιδιά, έχουν παράλληλα αυξήσει και τα ψυχοθεραπευτικά αιτήματα εκ μέρους τους, σε δημόσια και ιδιωτικά πλαίσια ψυχοθεραπείας. Εξ αυτού αναδύεται μια σειρά θεμάτων, που απασχολούν τους επαγγελματίες που καλούνται να συνεργαστούν μαζί τους. Στην εισήγηση θα γίνει αναφορά στις προϋποθέσεις θεραπευτικής συνεργασίας με ομόφυλα ζευγάρια, στα συχνότερα αιτήματα αλλά και στα πιο συνηθισμένα ζητήματα που εμφανίζονται στην ψυχοθεραπεία ομόφυλων ζευγαριών ή/και γονέων, καθώς και στις βασικότερες προκλήσεις που έχει αναδειχθεί ότι αντιμετωπίζουν οι ίδιες/οι ίδιοι οι θεραπεύτριες/θεραπευτές, στην εργασία τους με ζευγάρια ή/και γονείς του ίδιου φύλου.

Διαδικτυακά Εργαστήρια:

Τάσος Ζήσης: «Η ανάπτυξη επαγγελματισμού ως αφηγηματικό πρόγραμμα ταυτότητας»

Στο εργαστήρι αυτό θα προτείνω μια διεύρυνση της οπτικής μέσα στα πλαίσια του Λόγου περί επαγγελματικής συμβουλευτικής. Θα εστιάσω ιδιαίτερα στην ατομική διαδικασία ανάπτυξης επαγγελματισμού και θα επεξεργαστώ τα κοινά υποσύνολα ανάμεσα στις καθιερωμένες θεωρίες περί επαγγελματισμού και ταυτότητας και στην "αυτοαντίληψη" των συμβούλων. Ιδιαίτερη προσοχή θα δώσω -στο πνεύμα της αφηγηματικής θεραπείας- στις ιστορίες και στις αυτοαφηγήσεις των ανθρώπων που εργάζονται ως επαγγελματίες σύμβουλοι. Στο φόντο αυτό θα αναπτύξω την έννοια της "αφηγηματικής επαγγελματικής ταυτότητας" και θα συνηγορήσω υπέρ της ένταξής της στον καθιερωμένο Λόγο περί επαγγελματισμού. Τέλος θα προτείνω μερικές συγκεκριμένες ασκήσεις αναστοχασμού που αναφέρονται στις δικές μας σχετικές με τον επαγγελματισμό αυτοαφηγήσεις.

Nina Papadopoulou & Eftychia Nikolopoulou: «The embodied identity of the individual and the family in the wider socio-cultural context: an experiential exploration»

The topic of this workshop is the body-mind-feeling connection which reflects the individual's sense of self and identity considering the different socio-cultural contexts. We will explore how by being mindful and sensitive to our body cues we can gain a deeper understanding of the various needs and facets of our identity. We will research in movement which parts of our identity we bring into the different social contexts we interact with, including working online, and how this manifest in a somatic level. In other words, how does our bodily experience and expression shift according to how we feel and think in the various relationships we form with

the world around us? We will expand our experience of ourselves in our wider cultural context, embodying notions of belonging and the impact of this on our identity.No previous experience of movement is required in order to participate in the workshop.

Λουκία Αποστολίδη: «Ο πολλαπλός μας εαυτός και η γνωριμία μας μαζί του. Μια συστημική προσέγγιση του εαυτού με την χρήση της δραματοθεραπείας»

Στη ζωή μας έχουμε πολλαπλούς ρόλους καθώς βρισκόμαστε σε διάφορα συστήματα και υποσυστήματα, όπου υιοθετούμε ρόλους που εξυπηρετούν την θέση μας. Το ζήτημα είναι εάν έχουμε επίγνωση των πολλών μας εαυτών, εάν γνωρίζουμε ποιος κυριαρχεί και ποιον απωθούμε και αν τελικά αυτοί οι εαυτοί γνωρίζονται μεταξύ τους, πως αλληλεπιδρούν και τι πεποιθήσεις και συναισθήματα φέρνουν μαζί τους. Με την χρήση της δραματοθεραπείας θα δημιουργήσουμε ένα θεραπευτικό εργαλείο όπου θα προσεγγίσουμε τον συστημικό εαυτό και θα τον σχεδιάσουμε μπροστά μας ώστε να τον κατανοήσουμε καλύτερα.

Δια ζώσης εργαστήρια:

Βίκυ Γιαννακούλια: «Οικογενειακή Θεραπεία- Νόμος Συνεπιμέλειας- Κλινική πρακτική»

Συνεπιμέλεια = από κοινού και εξίσου γονική μέριμνα. Ο νόμος (που επιδιώκει το βέλτιστο συμφέρον του παιδιού μετά το διαζύγιο) και οι επιπτώσεις του στην οικογενειακή θεραπεία, όταν αυτή επιβάλλεται και καθοδηγείται από δικαστικές ενέργειες. Εργαλειοποίηση, στρεβλώσεις των στόχων, της διαδικασίας και των προσδοκιών που έχει κανείς από την θεραπευτική πρακτική. Πώς το πλαίσιο της οικογενειακής θεραπείας μετατρέπεται από δυνατότητα διευκόλυνσης και εξέλιξης σε επιβεβλημένο μέτρο συμμόρφωσης και πεδίο φθοράς των αντιδίκων γονιών. Με το εργαστήριο αυτό θα επιθυμούσαμε να μοιραστούμε σκέψεις, ιδέες και προβληματισμούς με βάση την κλινική εμπειρία που έχουμε έως τώρα και την αναζήτηση καλών πρακτικών ή άλλων διεξόδων.

Χριστίνα Αζοπούλου: «Προνόμια και Υπονόμια: αφηγήσεις από τον ψυχοθεραπευτικό ρόλο»

Το παρόν εργαστήριο προσδοκά να αναδειξεί τα προνόμια και τα υπονόμια που συνοδεύουν τον ψυχοθεραπευτικό ρόλο. Κάθε πρόσωπο που ασκεί ψυχοθεραπευτικό έργο εμπειρικλείει μέσα της/του στοιχεία συγκεκριμένων χρόνων, τόπων, πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών θεσιακότητων. Πώς φτιάχνεται ο ρόλος της/του ψυχοθεραπεύτριας/τη/τού; Ποια θεωρείτε να είναι τα δικά σας προνόμια σε σχέση αυτό τον ρόλο; Ποια θεωρείτε να είναι τα δικά σας υπονόμια

σε σχέση με αυτό τον ρόλο; Μέσα από ηχητικές αφηγήσεις, οι οποίες θα παραχθούν από τα συμμετέχοντα πρόσωπα, θα διερευνήσουμε τα ανωτέρω ερωτήματα συνδέοντας το προσωπικό με το συλλογικό σε ό,τι αφορά τον θεραπευτικό ρόλο.

Εκπαιδευόμενοι/ες ΚΕΣΜΕΘ Γ' Έτους: Αναστασία Αϊβάτογλου, Ελένη Γεωργουλάκη, Ερασμία Καμινάρη, Γιάννης Καραμούζης, Άκης Μπαχαράκης, Ιωάννα Παγάνη, Αναΐς Χιδριάν: «Πολυφωνία της Αμφισβήτησης»

Κοινό βίωμα πολλών θεραπειών, νέων και μη, αποτελεί ο προβληματισμός σχετικά με την επαγγελματική τους αποτελεσματικότητα. Ο στόχος αυτού του βιωματικού εργαστηρίου είναι η διερεύνηση του θέματος της αυτό-αμφισβήτησης, που προκύπτει μέσα από τη διαδικασία αναζήτησης της θεραπευτικής ταυτότητας. Αφορμή για την πραγματοποίησή του αποτελεί το μίγρμα ιδεών, προβληματισμών και εμπειριών, σχετικά με την διαμόρφωση της ταυτότητας μας ως επαγγελματίες, στα πλαίσια της εκπαίδευσής μας. Επιθυμούμε να αναδειχθούν μερικές από τις κυριότερες φωνές, που μας οδηγούν τόσο στην αμφισβήτηση της θεραπευτικής μας ταυτότητας, όσο και στην επαναδιαπραγμάτευση και την συνακόλουθη τροποποίηση της κλινικής μας πρακτικής.

Κυριακή 26/11/2023

Φανή Τριανταφύλλου, Δημήτρης Μουζάς, Ανδρεάνα Πετρίδου, Όλγα Αλεξιάδου, Γιάννα Καρανικολάου, Αναστασία Πανίδου & Ζωή Μαρμούρη: «6 Πρόσωπα αναζητούν συγγραφέα ή... ταυτότητα;»

Τα μέλη της Συντακτικής Ομάδας του Μεταλόγου, ακόμα μια φορά, ανακατεύουν τους χαρακτήρες του έργου του Luigi Pirandello: Έξι Πρόσωπα ζητούν συγγραφέα, με τις αμφισβητήσεις, τις αντιρρήσεις και το ασεβές χιούμορ τους.

Ευγενία Γεωργάκα: «Παρουσιάζοντας το πρόγραμμα «Transition to 8: Μεταβαίνοντας από τα κοινωνικά φαινόμενα στη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία» ως μία πρωτοποριακή πρωτοβουλία κοινοτικής ενδυνάμωσης»

Στην ομιλία αυτή παρουσιάζεται ένα συμμετοχικό, πολυμεσικό, βιωματικό πρόγραμμα, που στοχεύει στην διερεύνηση κοινωνικών ζητημάτων και την κινητοποίηση της κοινότητας αναφορικά με τοπικά ζητήματα. Το πρόγραμμα «Transition to 8: Μεταβαίνοντας από τα κοινωνικά φαινόμενα στη σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία», που αναπτύχθηκε στο πλαίσιο της Ελευσίνας Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης 2023, συνέδεσε κεντρικά τοπικά ζητήματα της κοινότητας της Ελευσίνας, όπως το περιβάλλον, η εργασία και η μετανάστευση, με την

σύγχρονη τέχνη. Πολυμεσικά δεδομένα συλλέχθηκαν μέσω συνεδριών κοινωνιοδράματος, στις οποίες κάτοικοι της Ελευσίνας κλήθηκαν να εκδραματίσουν τις εμπειρίες τους, και μετά από επεξεργασία δόθηκαν σε καλλιτέχνες προς έμπνευση για τη δημιουργία καλλιτεχνικών έργων. Τα έργα έχουν εκτεθεί σε εκδήλωση στην Ελευσίνα και είναι διαθέσιμα ψηφιακά. Στόχος του προγράμματος είναι η διάχυση των καλλιτεχνικών έργων και του ερευνητικού υλικού να χρησιμεύσει ως μοχλός για κοινοτική κινητοποίηση και ενδυνάμωση. Πέρα από την τοπική κινητοποίηση, ο διεπιστημονικός και διεθνής χαρακτήρας του προγράμματος στοχεύει να γεφυρώσει ανθρώπους και κοινότητες διακρατικά, αναδεικνύοντας τα κοινά κοινωνικά ζητήματα και δημιουργώντας δυνατότητες κοινών δράσεων για την αντιμετώπισή τους.

Βασιλική Κράββα: «Φθαρμένη ταυτότητα, ενσώματες δυνητικότητες και συν-κινήσεις: Ανθρωπολογικές αναζητήσεις γύρω από τις έννοιες του «ασθενούς Άλλου» και του «υγιούς Εαυτού» σε έναν ξενώνα ψυχικά ασθενών»

Η ανακοίνωση εκκινεί από επιτόπια έρευνα και συμμετοχική παρατήρηση εν εξελίξει (από τον Ιανουάριο 2023 μέχρι τούδε) σε έναν ξενώνα για ψυχικά ασθενείς στην Ξάνθη. Στον ξενώνα, ένα αναπαλαιωμένο σπίτι στην παλιά πόλη που λειτουργεί υπό την αιγίδα μιας ΑΜΚΑ και με τη χρηματοδότηση ΕΣΠΑ διαμένουν 15 μεσήλικες που πάσχουν από σχιζοφρένεια, σύμφωνα με επίσημη ψυχιατρική γνωμάτευση. Η καταγωγή τους ποικίλλει καθώς προέρχονται από διάφορες περιοχές της Θράκης και της Μακεδονίας και έχουν μεταφερθεί στον ξενώνα από μεγαλύτερες ψυχιατρικές δομές. Θα πρέπει να σημειωθεί εκ των προτέρων ότι έχει δοθεί η απαιτούμενη άδεια από τους υπεύθυνους της δομής και φυσικά θα τηρηθεί η αρχή της ανωνυμίας. Η λειτουργία και πολιτική του ξενώνα ή οικοτροφείου, σύμφωνα με την ψυχολόγο, υπεύθυνη της δομής, εντάσσεται στις πολιτικές της απο-ασυλοποίησης, μιας διαδικασίας που ξεκίνησε στην Ελλάδα από τη δεκαετία του 1980 (μια δεκαετία εκσυγχρονισμού του κοινωνικού κράτους στην Ελλάδα σύμφωνα με τα πρότυπα της Ευρώπης) ακολουθώντας ευρωπαϊκά πρότερα εγχειρήματα του 1960 και 70 της λεγόμενης αντιψυχιατρικής μεταρρύθμισης. Οι θιασώτες αυτής της αντι-λογικής επέκριναν τις πολιτικές μαζικής αντιμετώπισης των ψυχικά νοσούντων γιατί θεωρήθηκε ότι επέτειναν τόσο την περιθωριοποίηση των ατόμων με ψυχικά νοσήματα όσο και την παθητικοποίησή τους και τελικά την πλήρη απομόνωσή τους από τον κοινωνικό ιστό. Σε κάποιες σημαντικές πρώιμες μελέτες και επιτόπιες έρευνες στην Κοινωνική και Πολιτισμική ανθρωπολογία ήδη από τη δεκαετία του 1930 είχε τεθεί το ζήτημα της διαπολιτισμικής εννοιολόγησης και αντιμετώπισης της υγείας και της ασθένειας και ειδικότερα της ψυχικής υγείας και ασθένειας σε άλλα, μη-ευρωπαϊκά πολιτισμικά πλαίσια και είχαν αρχίσει να αναπτύσσονται κλάδοι όπως η σχολή της Κουλτούρας και της Προσωπικότητας καθώς και η Ψυχολογική Ανθρωπολογία. Παράλληλα οι κοινωνικές επιστήμες άρχισαν να προβληματοποιούν ποικιλότητα την έννοια της ψυχικής

υγείας και ασθένειας και να καταδεικνύουν τόσο την απαραίτητη ιστορική πλαίσισωση των εννοιών αυτών όσο και τις κοινωνικές παραμέτρους που καθορίζουν την παραπάνω εννοιολόγηση, τη νοηματοδοτούν και κινητοποιούν αναπαραστάσεις και συμπεριφορές σε σχέση με την ταυτότητα ή την ετερότητα, την ένταξη ή τον αποκλεισμό.

Η εν λόγω ανακοίνωση αντλεί από τις έννοιες της ταυτότητας και της ξενότητας, της ένταξης και του αποκλεισμού και της συγκρότησης ορίων όπως αναλύονται και ερευνώνται από τους Κοινωνικούς και Πολιτισμικούς Ανθρωπολόγους ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα. Μεταπολεμικά έμφαση δόθηκε στην εννοιολόγηση των πολλαπλών, ενδεχομενικών και αντικρουόμενων ταυτοτήτων μέσα στο κατακερματισμένο και έντονα παγκοσμιοποιημένο τοπίο που αναδύοταν. Σε αυτό λοιπόν το γεωπολιτικό μεταπολεμικό σκηνικό των συνεχών ανακατατάξεων καθώς και την ανάδυση της επισφάλειας κάθε μορφής υπήρξε κομβική η θέση της διαπραγμάτευσης της υγείας και της ασθένειας αλλά κυρίως της ψυχικής υγείας και ασθένειας μέσα από τους αναστοχαστικούς φακούς της ανθρωπολογίας, τις γόνιμες κριτικές της έννοιας της ταυτότητας που προηγήθηκαν αλλά και το μεθοδολογικό πολύτιμο εργαλείο της επιτόπιας έρευνας. Το βασικό ζήτημα που προβληματίζεται εν τέλει είναι τα πιθανά οφέλη που μπορούν να προκύψουν από μια διεπιστημονική προσέγγιση και συγκεκριμένα μια προσέγγιση ανάμεσα στις επιστήμες της κοινωνικής και πολιτισμικής ανθρωπολογίας, της διαπολιτισμικής ψυχολογίας της κοινωνικής ψυχιατρικής αλλά και της ψυχαναλυτικής μεθόδου. Στη συνέχεια αναλύεται ως κομβική θεματική η θεραπευτική διάσταση του πολιτισμού και «η κοινότητα ως θεραπευτής» (Μαδιανός, 2015). Μέσα από διαπολιτισμικά παραδείγματα ψυχικά φορτισμένων καταστάσεων η ψυχική απόκλιση αντιμετωπίζεται μέσα από το πρίσμα του διπόλου υγεία-αρρώστια ως ένα μεσοδιάστημα και μια διαβατήρια κατάσταση ανισορροπίας, θλίψης, πόνου όπου οι πολιτισμικές πρακτικές –τελετουργικές ή και καθημερινές- θα μπορούσαν να έχουν και θεραπευτική διάσταση. Στη συνέχεια γίνεται αναφορά στη μεθοδολογία της επιτόπιας έρευνας σε ένα «ολοπαγές» ίδρυμα (Goffman, [1961], 1994) αλλά και στα δεοντολογικά διλήμματα της συμμετοχικής παρατήρησης και καταγραφής.

Η ανακοίνωση εν κατακλείδι μια εκ των έσω, ανθρωπολογική ανάλυση του κόσμου των ψυχοπαθών, της κατασκευής της ταυτότητάς τους (Αργυριάδης, 2015) και θα επιχειρηθεί μια χαρτογράφηση των καθημερινών και μη καθημερινών τελετουργικών (περίπατοι, γυμναστικές ασκήσεις, φαγητό, αναγνώσεις λογοτεχνικών έργων, συζητήσεις κτλ) με την ενεργή, εθελοντική μου συμμετοχή στη ζωή των ατόμων αυτών στον ξενώνα. Κυρίως θα αναλυθεί η ψυχική ασθένεια μέσα από τις ανθρωπολογικές έννοιες της «φθαρμένης ταυτότητας» και θα προβληματιστούν τόσο το πάσχον σώμα, όσο και οι ενσώματες δυναμικότητες επί του πεδίου αλλά και η συναισθηματική ανάγνωση της παραπάνω έρευνας που αφορά τόσο τους ίδιους τους ψυχικά ασθενείς, όσο και την ερευνήτρια και το προσωπικό. Σίγουρα η ψυχική διαταραχή στον ρευστό, επισφαλή, μεταπανδημικό μας κόσμο είναι ένα πεδίο που έχει πολλά να μας πει και να μας προβληματιστεί αναφορικά με την αξία των διεπιστημονικών συνεργειών αλλά κυρίως των

συνεχώς μεταβαλλόμενων ορίων ανάμεσα στην υγεία και την ασθένεια, την κανονικότητα και την απόκλιση, τη ρευστότητα, πολλαπλότητα και ενδεχομενικότητα των ταυτοτήτων καθώς και τη συνεχή συνομιλία και διάδραση –και διαταραχή ενδεχομένως- ατομικού και συλλογικού. Οι προκλήσεις τόσο σε επιστημολογικό όσο και σε ερευνητικό/μεθοδολογικό επίπεδο παραμένουν ανοικτές και πολυεπίπεδες.

Άννα Εμμανουηλίδου, Γιάννης Γιοβανάκης, Αναστασία Ιακωβίδου, Μαρία Ιωακειμίδου, Φιλιά Λιλή, Θεόδωρος Μήτρεβски, Ράνια Παγιαβλή & Βασίλης Περιβολάρης: «Η κρίση της ταυτότητας και η ταυτότητα της κρίσης: Συνοδεία στην κρίση ως συλλογική φωνή μιας κλινικής πράξης-Παρουσίαση μιας συνοδείας σε μια κρίση πέραν πάσης ελπίδας»

Η ψυχολογία και η ψυχοθεραπεία είναι έννοιες επιβαρυνμένες ιστορικά ακριβώς από το γεγονός ότι στις απαρχές τους όρισαν τα ψυχικά προβλήματα ως ατομικά ή ενδογενή. Αυτήν την παράδοση πληρώνουν εν πολλοίς μέχρι και σήμερα μέσα από την επιφυλακτικότητα με την οποία τις αντιμετωπίζουν πιο κριτικοί κοινωνικοί χώροι. Ο συστημικός τρόπος σκέψης ήρθε να διευρύνει το φακό της παρατήρησης και να δώσει χώρο στο κοινωνικό. Και η εξελισσόμενη έννοια της συστημικής Ουδετερότητας να παντρέψει το Κοινωνικό με την κοινωνική ευθύνη του συστημικού εργάτη στο χώρο της ψυχοθεραπείας (Lang et al., 1990) και να επιτύχει μια καλά τεκμηριωμένη θεωρητικά σύζευξη της ψυχοθεραπείας και των κοινωνικών κινημάτων στο χώρο της ψυχικής υγείας. Στον αιματηρό χώρο της θεσμικής ψυχιατρικής τα παραπάνω συναντούν την πιο ισχυρή τους πρόκληση. Στην ομιλία που ακολουθεί θα παρουσιαστεί μια πλέον δοκιμασμένη στην πράξη απάντηση σ' αυτήν την πρόκληση, όπως αυτή διαμορφώθηκε μέσα στα χρόνια στα πλαίσια της δράσης του Παρατηρητηρίου για τα Δικαιώματα στο Χώρο της ψυχικής υγείας. Η Συνοδεία στην Κρίση ως εμπειριστατωμένη πια εναλλακτική σε οξείες ψυχωσικές κρίσεις θα περιγραφεί σε μια πρόσφατη, ιδιαίτερα απαιτητική σε αποθέματα ανθρώπων και αντοχών εμπειρία μιας τέτοιας κρίσης και θα προταθεί επίσημα ως πρακτική στο χώρο της συστημικής θεραπευτικής δράσης.

Βασίλης Περιβολάρης: «Μεταξύ (αυτο)πειθάρχησης και χειραφέτησης εντός των ομάδων αυτοβοήθειας»

Διά της οριζόντιας πρακτικής της αυτοβοήθειας, πρώην και νυν ψυχιατρικοί ασθενείς διεκδικούν τη στερημένη αυτοαναφορικότητά τους και την κοινωνική επανένταξή τους, αναπτύσσοντας δεσμούς αλληλεγγύης. Αντιτάσσουν τα παραγκωνισμένα αποθέματά τους και την εσωτερική εμπειρογνωμοσύνη τους για τα θέματα που τις αφορούν έναντι της έξωθεν επιβολής καταπιεστικών βιογραφικών σχεδίων. Υπερβαίνοντας την παθητικότητα και την παραίτηση, ενεργοποιούνται και αμφισβητούν την κουλτούρα των ειδικών και την ψυχιατρικοποίηση της ύπαρξής τους.

Η “Φωτεινή Ομίχλη” είναι μια διαδικτυακή ομάδα αυτοβοήθειας/αλληλοβοήθειας για ανθρώπους με ψυχιατρική εμπειρία ανεξαρτήτως διάγνωσης. Συντονιστής της ομάδας είναι ο υποφαινόμενος, που συνυφαίνοντας τους ρόλους του επιζώντος, του ακτιβιστή και του εκπαιδευόμενου θεραπευτή, επιχειρεί συνεργατικά και ισότιμα με τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας να νοηματοδοτηθούν οι ψυχικές κρίσεις πέρα και πάνω από τα ψυχιατρικά ιστορικά. Με όχημα τον βιωματικό λόγο, ζητούμενο είναι η επανοικειοποίηση της εμπειρίας και η επανασύνδεση με τον εαυτό, οικοδομώντας νέου τύπου ενδυναμωμένες ταυτότητες και ηθικές σταδιοδρομίες στη μετα-ασυλική ψυχιατρική εποχή.

Δημήτρης Μαυριπλής: «Η αναζήτηση της ατομικής και συλλογικής ταυτότητας στην «εφηβεία» μέσα από τις διαδοχικές κρίσεις της ελληνικής κοινωνίας, των συστημάτων και των θεσμών»

Ο έφηβος είναι κάποιος άλλος από το παιδί που γνωρίζαμε, που πρέπει να «υιοθετήσει» τον εαυτό του και να του δώσει μία ταυτότητα και παράλληλα να «υιοθετηθεί» από τα συστήματα που αλληλοεπιδρούν μαζί του μέχρι να γίνει ο άγνωστος ενήλικας. Μέχρι τότε διαρκώς κινείται μεταξύ παλινδρομήσεων και απαρτιώσεων, επαναλήψεων και φαντασιώσεων.

Η εφηβεία έτσι όπως την αντιλαμβανόμαστε σήμερα είναι μία αυτόνομη κοινωνική ομάδα με τα δικά της χαρακτηριστικά, που όμως η προσαρμογή των εφήβων γίνεται περισσότερο αντιληπτή μέσα από μια πολυεπίπεδη και πολυεστιακή προσέγγιση μιας τρέχουσας κοινωνικής πραγματικότητας. Τα συστήματα που εμπλέκουν και εμπλέκονται με έναν έφηβο (οικογένεια, σχολείο, ομάδα συνομηλίκων, κοινότητα, διαδίκτυο κλπ.) καθώς και θεσμοί (Υγεία, Παιδεία, Κοινωνικό Κράτος, Δικαιοσύνη, Εργασιακές σχέσεις κλπ.) βρέθηκαν και βρίσκονται σε διαδοχικές κρίσεις με αποτέλεσμα, να δημιουργούνται επανατραυματισμοί, ρωγμές, ανασυνθέσεις της ατομικής αλλά και της συλλογικής ταυτότητας των υποκειμένων.

Έχοντας την εμπειρία μίας κλινικής και θεραπευτικής δουλειάς με εφήβους σε ένα κοινοτικό Κέντρο Ψυχικής Υγείας Δημόσιου Φορέα, θα επιχειρηθεί μέσα από αυτή την παρουσίαση να αναδυθούν ερωτήματα, διλήματα και προβληματισμοί και μια συλλογική αναστοχαστική σκέψη για τις εν δυνάμει διαμορφούμενες νέες ταυτότητες στην περίοδο της εφηβείας. Η διαφορετικότητα στις συμπεριφορές των εφήβων μέσα και έξω από τα πλαίσια τους πρέπει να ιδωθούν μέσα από μία «μετανεωτερικότητα» παράγωγο κοινωνικών, οικονομικών και πολιτισμικών αναγκών.

Συντακτική επιτροπή Μεταλόγου: «Μια συζήτηση με την Elspeth McAdam»

Η μεγάλη κυρία της Καταξιώτικης Συστημικής Διερεύνησης, με αφορμή το κείμενο της Πρόσκλησης της ΣΕΒΕ μοιράζεται μερικές ιδέες της στην επικοινωνία με παιδιά και ενήλικες

Διαδικτυακά Εργαστήρια:

Σπύρος Χαιρέτης: «Το παρελθόν στο παρόν: Μνήμη, νοσταλγία και ιδεολογία στην τηλεοπτική μυθοπλασία»

Τι είναι μνήμη και πότε ενεργοποιείται η νοσταλγία; Πώς το τηλεοπτικό παρελθόν γίνεται συλλογική ιστορία και «προσγειώνεται» στο σήμερα; Γιατί κάποιες τηλεοπτικές σειρές παρουσιάζουν μεγαλύτερη ανθεκτικότητα στο χρόνο σε σχέση με άλλες και ποιος ο ρόλος των αναγνωστικών κοινοτήτων στην ανάδειξη συγκεκριμένων προγραμμάτων; Αυτά είναι κάποια από τα ερωτήματα που θα μας απασχολήσουν σε αυτό το εργαστήριο. Μέσα από μια περιήγηση σε ελληνικές και αγγλόφωνες παραγωγές, θα εξετάσουμε τις τηλεοπτικές σειρές ως πολιτισμικά κείμενα παραγωγής ψυχαγωγίας και ιδεολογίας. Πιο συγκεκριμένα, το εργαστήριο έχει ως στόχο να εξετάσει τις περιπέτειες της αναπαράστασης (πώς το φύλο διαπλέκεται με άλλες κατηγορίες ανάλυσης, όπως η τάξη, η εθνοτική καταγωγή, η ηλικία και η σεξουαλικότητα) στην (μετά)μεσοεποχή, να αναδείξει τη σχέση της νοσταλγίας με παλαιότερα και νεότερα τηλεοπτικά κείμενα και να υπογραμμίσει τις ιδεολογικές παραμέτρους που διέπουν τη μελέτη του παρελθόντος.

*Ο Σπύρος Χαιρέτης είναι διδάκτορας του τμήματος νεοελληνικών και πολιτισμικών σπουδών του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και συνέχισε τις μεταπτυχιακές του σπουδές στις Πολιτικές Επιστήμες (Πανεπιστήμιο του Μπαθ, Ηνωμένο Βασίλειο & Πανεπιστήμιο της Μαδρίτης Κάρολος ΙΙΙ, Ισπανία) και τη Δημιουργική Γραφή (Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας). Ειδικεύεται στις σπουδές φύλου και σεξουαλικότητας και στη μελέτη της οπτικής/ποπ κουλτούρας. Η δουλειά του έχει δημοσιευθεί σε αγγλόφωνα ακαδημαϊκά περιοδικά και συλλογικούς τόμους, ενώ η αναθεωρημένη εκδοχή της διατριβής του με τίτλο *Greek Television “Comedy”: Resilient Texts, Queer Readings* θα κυκλοφορήσει σύντομα από τον εκδοτικό Palgrave Macmillan.*

Έλενα Καραγεωργίου: «Το Μέσα και το Έξω: Η Ντροπή ως εργαλείο στιγματισμού ταυτοτήτων και ως εσωτερικευμένη απαξίωση»

Τα ερωτήματα που διατρέχουν το εργαστήριο είναι τα ακόλουθα:

Πού κρύβεται η ντροπή; Πώς γεννιέται και πώς μπορεί κανείς να την αναθρέψει;

Ποιες ταυτότητες προτιμά να συναναστρέφεται; Ποιοι θα έπρεπε να ντρέπονται; Ποιοι όχι;

Θα έπρεπε να ντρέπονται αυτοί που ντρέπονται;

Αν όχι, είναι οι ξεδιάντροποι οκ;

Αν ναι, ποιο θα ήταν το κατάλληλο μέτρο για το ζύγισμα και την τελική αξιολόγηση του βαθμού της ανθρώπινης ιδιότητας αυτών που ντρέπονται ή θα έπρεπε να ντρέπονται;

Πώς θα μπορούσαμε να διακρίνουμε αυτούς που θα έπρεπε να ντρέπονται, από αυτούς που δεν θα έπρεπε να ντρέπονται και να τους βάλουμε όλους μαζί για να διασφαλίσουμε ότι δεν θα «μολύνουν» και όλους τους άλλους;

Συνιστά η περηφάνια το αντίδοτο της ντροπής;

Αποτελεί η ασέβεια ευσεβή στάση;

Χρειαζόμαστε τον Θεό ως συνομιλητή ή μας αρκεί η επιδοκιμασία των σόσιαλ μίντια;

Μπορεί η ντροπή να δώσει απαντήσεις στο καυτό ερώτημα για το τι σημαίνει τελικά ναείναι κανείς ανθρώπινος;

Ένα εργαστήρι αποδόμησης της Ντροπής.

Ελένη Κουκουρούζη: «Μετανάστευση: Στοχασμοί πάνω στις έννοιες "Ταυτότητα" και "Ετερότητα"»

Δια ζώσης εργαστήρια:

Αντώνης Φωτιάδης: «Το σώμα μιλά»

Παρθενόπη Κελτσίδου: «Έμφυλες ενδεχομενικότητες, έμφυλες διεκδικήσεις: Σώματα και συναισθήματα σε μια κοινότητα της Ξάνθης»

Οι πολυεπίπεδες εκφάνσεις του συλλογικού Εαυτού των υπό έρευνα κοινωνικών υποκειμένων αφήνονται να γίνουν αντικείμενο διαπραγμάτευσης εξίσου από τις γυναίκες όσο και από τους άνδρες. Στην κοινότητα δομούνται διαφορετικές εκδοχές του ατομικού και συλλογικού Εαυτού, ο οποίος είναι ενδεχόμενος και επισφαλής. Η συγκρότηση Εαυτού και της συλλογικής ενδεχομενικότητας αναδύονται μέσα από την λειτουργία του σώματος, πάνω στο οποίο εγγράφονται όλες οι πολιτισμικές επιλογές της κοινωνίας, οι εξουσιαστικές πολιτικές της κυρίαρχης ιδεολογίας και η άρνηση υπαγωγής των κοινωνικών υποκειμένων σε έλεγχο.

Η έμφυλη επιτελεστικότητα των γυναικών έχει πολλές εκδοχές. Οι γυναίκες έχουν την δύναμη να προβάλλουν και να επιβάλουν τον επισφαλή Εαυτό τους, χωρίς να είναι απλά και μόνο οι διαμετακομιστές των ιδεών των ανδρών. Η κοινότητα αντιλαμβάνεται πως είναι δυναμικά υποκείμενα και τους αναθέτει την διαχείριση των πραγμάτων.

Μια στρατηγική για τον σκοπό αυτό είναι να διδάσκονται οι έμφυλοι ρόλοι για την συντήρηση της θρησκευτικότητας, του έμφυλου Εαυτού και την δημιουργία των συναισθημάτων που εκφράζονται μέσω ενσώματων πρακτικών. Αυτό πιθανόν να έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της επισφάλειας σε έμφυλο, πολιτιστικό και πολιτικό επίπεδο και προϋπόθεσή του αποτελεί ο γάμος.

Η κοινότητα βρίσκεται σε έναν συνεχή μετεωρισμό, στον οποίο από την μια μεριά υπάρχει η διατήρηση της παράδοσης με σκοπό την συντήρηση των ιεραρχιών μέσα στην κοινότητα και από την άλλη μεριά παρατηρείται η επιλεκτική κοινωνική μνήμη με σκοπό την απόρριψη ενός μέρους της παράδοσης που δεν κυρώνει τον συλλογικό Εαυτό. Συνεπώς επινοούνται μηχανισμοί που υπηρετούν έναν έμφυλο πολιτισμικό εθνικισμό και συνδέονται κυριότατα με το γυναικείο φύλο, το οποίο έχει εσωτερικεύσει την ανισότητα που επικρατεί στην κοινότητα.

Η μνήμη της κοινότητας είναι επιλεκτική. Όταν οι μνήμες από το παρελθόν δεν υπονομεύουν την κυρίαρχη ιδεολογία, τότε με ευκολία τα κοινωνικά υποκείμενα αφηγούνται ιστορίες. Όταν υπάρχει ο κίνδυνος να υπονομευθεί η συγκρότηση του συλλογικού τους Εαυτού, αποσυνδέουν από το δικό τους ιστορικό παρελθόν την αφήγηση, κατά έναν πραγματικά αξιοθαύμαστο τρόπο.

Αικατερίνη Οροϊλίδου: «Millennial θηλυκότητες στο τέταρτο κύμα φεμινισμού: γεφυρώνοντας το κενό της μετάβασης μέσω του συστημικού διαλόγου»

Η γενιά των millennials χαρακτηρίζεται (και) από την αδιάλειπτη χρήση του λογισμικού και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης σε κάθε έκφραση της ζωής της. Το ίδιο ισχύει ασφαλώς και για την ερωτική ζωή, συμπεριφορά και δράση. Έτσι αναδύθηκε το 4ο κύμα φεμινισμού, αναφερόμενο σε έμφυλες σχέσεις, πατριαρχία και social media. Πως συμπεριφέρεται μια θηλυκότητα μέσα στο προαναφερθέν πλαίσιο; Πως καλείται να διαχειριστεί το θεραπευτικό σύστημα το χάσμα ανάμεσα σε νόρμες, πεποιθήσεις αξίες κλπ που φέρει η γενιά αυτή ως κληροδότημα από την προηγούμενη (baby boomers) και σε αυτές που “επιτάσσει” η νέα εποχή του μεταμοντέρνου φεμινισμού;

Μουσικό σχήμα Nowruz: Λευτέρης Ναβροζίδης, Πανορμίτης Μπούμπας & Βασίλης Ζιγκερίδης

Το Nowruz είναι ένα μουσικό σχήμα που ερμηνεύει προσωπικές συνθέσεις του Λευτέρη Ναβροζίδη. Το ύφος των συνθέσεων είναι επηρεασμένο από τη λόγια Οθωμανική, τη Βυζαντινή μουσική παράδοση, την κλασική Περσική μουσική και το αστικό λαϊκό τραγούδι του μεσοπολέμου. Το δε τελευταίο, και ιδιαίτερα η σμυρνέικη συνιστώσα του, αποτελεί για το συνθέτη μία πυξίδα για την αρμονική συνύπαρξη δύο διακριτών κόσμων: της δυτικής πολυφωνίας και της ανατολικής τροπικής μονοφωνίας. Το σχήμα φιλοδοξεί να συνδράμει στη σύγχρονη τροπική δημιουργία που λαμβάνει χώρα τα τελευταία χρόνια στα αστικά κέντρα της Ελλάδας, με αναφορά στα τοπικά χαρακτηριστικά του τοπικού δικτύου της ανατολικής Μεσογείου, αλλά και ευαισθησία στα πολλαπλά μουσικά ερεθίσματα του σύγχρονου ανθρώπου. Η αισθητική του Nowruz απορρέει από την ανάγκη επανοικειοποίησης της τελετουργικής διάστασης της μουσικής, η οποία ενισχύει τους κοινοτικούς δεσμούς, υπερβαίνοντας την εμπορευματοποιημένη και διαμεσολαβημένη μορφή της τέχνης στη σύγχρονη καταναλωτική κοινωνία.